

Saskia Noort

40

Over lijf en leven
van een veertiger

Anthos|Amsterdam

VEERTIG

Twintig dingen die ik niet ga doen nu ik veertig word:

- 1 Mijn haar kort knippen en rood verven.
- 2 Een hipgemontuurde, bij voorkeur vierkante rode bril op mijn neus zetten.
- 3 Me een beugel laten aannaaien door de orthodontist van mijn kinderen.
- 4 Stokzwaaiend door het bos lopen.
- 5 Ligfietsend door de duinen stuiven.
- 6 Een damesdiner geven voor dames die niet eten, louter water drinken, last hebben van de rook en alleen maar Norah Jones willen horen.
- 7 Mezelf een oud wijf noemen.
- 8 Boven een spiegel hangen.
- 9 Zeuren over wat ik zag toen ik boven de spiegel hing.
- 10 Een schaamlipcorrectie, oftewel de westerse vorm van vrouwenbesnijdenis, ondergaan.
- 11 Naar een concert van de Toppers met een roze boa om mijn nek.
- 12 Dronken roddelen over overspelige vriendinnen, op wie ik heimelijk jaloers ben.
- 13 Niet meer willen snappen hoe een pc, mobiel of iPod werkt.

- 14 In cafés klagen over te harde muziek.
- 15 Mijn spijkerbroek verruilen voor een asymmetrische, geplooid Kabouter Kwebbel-rok.
- 16 Een laatste-kanskind baren.
- 17 Rode wijn drinken in plaats van bier in verband met de lijn.
- 18 Met paarse tanden en een paarse binnenrand om de mond van de rode wijn lispelen dat ik niet dronken ben.
- 19 Mijn gebrek aan zelfvertrouwen uitventen met plastic borsten.
- 20 In de *Playboystaan*.

Twintig dingen die ik blijf of ga doen nu ik veertig word:

- 1 Dansen. En niet als een hupsende oma, maar vol overgave.
- 2 Bier drinken. Spoelt goed door, zit boordevol vitamine C.
- 3 Minirokken dragen.
- 4 Topless zonnebaden. (Jahaha veilig, factor 30, niet te lang.)
Who needs a lipo met een streeploos bruin lijf?
- 5 Naar popconcerten gaan. Nu ik het eindelijk kan betalen.
- 6 Luchtgitaar spelen.
- 7 Echte mayo op gefrituurde frites eten.
- 8 Om halfnegen naar bed en daar, onder het genot van thee en chocola, *Grey's Anatomy* kijken.
- 9 Mouwloze truitjes en jurkjes aantrekken, al zijn mijn ledematen geen tandenstokers meer.
- 10 Spataderen laten wegspuiten.
- 11 Op zondagmiddag met vriendin in de tuin spontaan twee flessen champagne leegdrinken.
- 12 Volstrekt oncomfortabele, maar o zo geile hoge hakken kopen.
- 13 Robbie Williams adoreren en dromen dat hij mij op het

- podium trekt (en we dan coup de foudre verliefd worden en hij nooit meer naar andere vrouwen kijkt).
- 14 Feesten geven waarop altijd wel iemand vreemdgaat en altijd wel iemand in snikken uitbarst.
 - 15 Zingen, met mijn dochter, als The Judds.
 - 16 Met grote trots mijn cup A dragen.
 - 17 Me verstoppen in mijn werkkamer, gehuld in oude trui en sjaal, pantoffels aan mijn voeten en mezelf daar, te midden van grote puinhopen, verliezen in woorden.
 - 18 Dankbaar zijn, iedere dag, voor alles wat mij gegeven is.
 - 19 Lunchen. Zoveel leuker dan dineren. Niets heerlijker dan langzaam dronken worden als alle anderen werken.
 - 20 Vreselijk lachen om mezelf.

LIEVE THEA,

Waar zou ik zijn zonder jou? Waarschijnlijk nog steeds dolende door de straten van Schiedam, Zierikzee of Apeldoorn, wanhopig huilend op zoek naar de Openbare Bibliotheek, angstdromend van hordes lezers die woedend op me zitten te wachten, bladerend door volstrekt onbegrijpelijke routebeschrijvingen van internet die me leiden naar een verlaten spoorwegovergang, een doodlopend bospad of een ranzige snackbar, maar zelden of nooit naar waar ik werkelijk wezen moet. Ik met mijn routedyslexie en mijn afwijking links steevast met rechts te verwarren, kan dankzij jou leven met deze handicaps.

‘Over driehonderd meter linksaf.’

‘Nu linksaf.’

‘Indien mogelijk keren en dan rechtsaf.’

Je bent geweldig. Iedere keer als je me meldt dat ik de plaats van bestemming bereikt heb en het blijkt werkelijk de juiste bestemming te zijn, wil ik je kussen en danken met een vers kopje koffie, waar dan nog ruimschoots tijd voor is. Ook omdat ik je wat wil vragen. Is het misschien mogelijk dat je me ook buiten de auto navigeert? Dat je me met je strenge stem en je engelengeduld leidt van de ochtend tot de nacht? Want jij laat je niet van de wijs brengen. Jij kent maar één weg en dat is de

juiste en ik realiseer me iedere keer als ik met jou in de auto zit hoe groot mijn behoefte is aan leiding. Ik geloof niet in God, maar wel in jou, Thea. Jij krijgt mij 's morgens uit bed.

Jij kunt me vertellen welke kleren ik aan moet doen, opdat ik voorbereid ben op kou of hitte, op onverwachte ontmoetingen met een aantrekkelijke man of een oervervelende vrouw, die vastberaden op me af beent om mij te melden dat zij ook graag schrijfster wil worden, en te vragen of ik haar manuscript zou willen lezen. 'Indien mogelijk keren.' Jij zult me waarschuwen, zo rond een uur of halfdrie 's nachts, als ik wankel en gênante dingen in het oor van een knappe vreemdeling begin te fluisteren. 'U hebt uw eindpunt bereikt.'

Jij ziet dit soort dingen, vanuit je satelliet. Jij alwetende kunt me helpen te laveren tussen al die mensen die iets van me moeten en hen van de juiste repliek te dienen op jouw heerlijke dwingende wijze. 'Over vijf minuten NEE zeggen.'

'Nu NEE zeggen.'

'Indien mogelijk keren en alsnog NEE zeggen.'

Jij kent het antwoord op alle vragen, jij weet welke keuzes de juiste zijn, jij roddelt niet.

En het allerfijnste aan jou is dat als ik het toch doe, die verkeerde afslag nemen, als ik besluit me niets aan te trekken van je gedram, je nooit boos wordt. Geen ge-'ziejewel', geen gemok, geen 'ikzeihetjetoch', geen oordeel. Nee hoor, jij blijft bij me, bekijkt de situatie opnieuw en berekent gewoon een nieuwe route. Lieve Thea, zoals jij bent, zo zou ik ook willen zijn.

DRANKGELAG

‘Ach, waar zouden we zijn zonder wijn!’ verzucht mijn vriendin terwijl we het glas heffen op de vijf die in de klok zit en daarna op onze gezondheid. We hebben er beiden een gejaagde dag op zitten, die begon om kwart voor zeven met meteen het meest stressvolle moment van de dag: de kinderen in de juiste kleren aan de ontbijttafel zien te krijgen en ook nog eens iets voedzaams bij hen naar binnen weten te werken. Terwijl er ook nog overblijftrommels, gymtassen, geld voor het afscheid van juf en de in het bos vergaarde eikels en kastanjes bijeen gezocht dienen te worden, waarna we bij de schoolpoort stamelend van schuldgevoel ‘nee’ moesten antwoorden op de vraag of we wilden assisteren bij de knutselmiddag. Reeds voor negen uur doorleefden we dus heftige emoties en dat werd in de loop van de dag alleen maar erger, want mijn vriendin wachtte haar noodgedwongen opgenomen vrije dag vijf uur op de loodgieter en is van pure ergernis weer begonnen met roken, en ik bleek afgesproken te hebben met onze verzekeringsman terwijl ik eigenlijk twee deadlines moest halen, waardoor ik ruzie kreeg met M. die plompverloren meldde geen tijd te hebben voor ‘dat verzekeringsgezeur’. Uit gêne voor ons gekijf over zijn hoofd heb ik de verzekeringsman drie koppen koffie ingeschonken, bij al zijn berekeningen begrijpend geknikt en

uiteindelijk een polis aanvaard waarin zelfs onze poes opgenomen is.

‘We hebben het verdiend,’ zeg ik tegen mijn vriendin en ik schenk tussen het klagen door nog eens bij. ‘Lekker wijntje,’ zegt ze en ik ben het helemaal met haar eens. Zalige wijn die de spieren ontspant en de geest flexibel maakt, die maakt dat niets meer moet en dat we uiteindelijk weer kunnen lachen om onszelf en ons belachelijk gestreste gedrag. ‘Wist je dat hoogopgeleide vrouwen elf keer zoveel kans hebben op alcoholverslaving als vrouwen met een lagere opleiding?’ (onderzoek Trimbos-instituut, *NRC Handelsblad*) vertel ik half lachend bij het openen van de tweede fles, en het verbaast mijn vriendin niets, want drinken, dat wordt je bij het studeren met de paplepel ingegoten. We herinneren ons beiden de introductieweken met gratis bier bij de studentenverenigingen en piekuurtjes (bier voor een piek) in de kroegen. ‘Onze hersencellen waren al voor meer dan de helft afgestorven voordat het echte studeren begon,’ gieren we en halverwege de tweede fles zijn we niet meer te stuiten en vertellen elkaar de meest hilarische drankanekdotes: hoe ik ooit dronken op een tentamen verscheen en in de prullenbak kotste. Hoe zij op een gala ladderzat haar barbieroze baljurk omhoog sgorde en in het concertgebouw ging zitten piesen. Het is een raadsel hoe wij onze hoge opleidingen ooit hebben kunnen voltooien, concluderen we bij het bereiken van de bodem van de fles. ‘Ach, we drinken nog steeds te veel,’ slist mijn vriendin en ik beaam dit met dubbele tong. De kinderen hebben inmiddels hun slaapkamer omgebouwd tot disco en Eminem schalt uit de boxen. Deze dinsdag loopt compleet uit de hand. ‘Zijn wij alcoholistes?’ vraag ik en we bedenken dat we dat volgens de statistieken misschien wel zijn. Tenslotte drinken we gemiddeld zeker twee glazen per dag. Aan de andere kant: is niet wetenschappelijk

bewezen dat rode wijn gezond is? Even overwegen we nog een flesje rood open te trekken, maar gelukkig hebben we nog net genoeg hersencellen over om ons te realiseren dat dat niet verstandig is. ‘*A pint a day keeps the doctor away,*’ oreert mijn vriendin, en daar moeten we nog een keer op proosten. ‘Vanaf volgende week ga ik doordeweeks niet meer drinken,’ lal ik en zij belooft hieraan mee te doen. ‘Op volgende week,’ roepen we en we klinken nogmaals de glazen. Daarna bellen we de pizza-lijn, tot grote vreugde van de kinderen.